

בש"פ 4591/17 - רז חיים הלוי נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 4591/17

כבוד השופט י' דנציגר
רז חיים הלוי

לפני:
המערער:

נ ג ד

מדינת ישראל

המשיבה:

בקשת רשות ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי
בנצרת בעמ"ת 7821-06-17 מיום 6.6.2017 שניתנה
על ידי כב' השופט ג' אזולאי

עו"ד בוריס קוסנוביץ

בשם המערער:

החלטה

לפני בקשת רשות לערור על החלטתו של בית המשפט המחוזי בנצרת (השופט ג' אזולאי) בעמ"ת 7821-06-17 מיום 6.6.2017. החלטה זו דחתה את עררו של המבקש על החלטת בית משפט השלום לתעבורה בנצרת (השופטת י' כתילי-ימיני) במ"ת 11861-05-17 מיום 1.6.2017.

רקע

1. נגד המבקש הוגש כתב אישום ביום 30.5.2017 המייחס לו עבירות של נהיגה תחת השפעת סמים, לפי סעיף 62(3) לפקודת התעבורה [נוסח חדש], התשכ"א-1961 (להלן: הפקודה); סירוב לבדיקת שכרות לפי דרישת שוטר, לפי

עמוד 1

סעיף 64ד(א) לפקודה; נהיגה בזמן פסילה, לפי סעיף 67 לפקודה; רישיון הרכב פקע בתקופה העולה על שנה, לפי סעיף 2 לפקודה; ושימוש ברכב ללא פוליסת ביטוח בת תוקף, לפי סעיף 2 לפקודת ביטוח רכב מנועי [נוסח חדש], התש"ל-1970.

2. בד בבד עם הגשת כתב האישום ביקשה המשיבה להורות על מעצרו של המבקש עד לתום ההליכים נגדו, וכן להורות על פסילת רישיונו. בבקשה נטען כי נגד המבקש קיימות ראיות לכאורה להוכחת אשמתו (ובכללן דו"חות פעולה ומזכרים של השוטרים שראו את המבקש נוהג ברכב; סרטוני וידיאו בהם צולם המבקש נוהג ברכב; והודאת המבקש בפני השוטרים כי נהג ברכב). כמו כן, נטען כי מעשיו של המבקש מקימים עילת מעצר שעניינה מסוכנות לציבור (מכוח סעיף 21(א)(1)(ב) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: חוק המעצרים)). בנוסף, נטען בבקשה כי למבקש עבר תעבורתי מכביד הכולל עבירות שונות ומגוונות, ובין היתר תלוי ועומד נגדו כתב אישום חמור בבית המשפט לתעבורה בצפת בגין נהיגה תחת השפעת סמים. כמו כן, נטען כי למבקש עבר פלילי משמעותי בעבירות סמים, והוטלו עליו עונשים שונים וביניהם פסילת רישיון נהיגה לרבות הטלת עונש מאסר בן שישה חודשים לריצוי בדרך של עבודות שירות.

3. ביום 1.6.2017 התקיים דיון בבקשת המשיבה למעצרו של המבקש ולפסילת רישיונו עד תום ההליכים נגדו בבית משפט השלום לתעבורה. בית המשפט קבע תחילה, כי לאחר עיון בראיות התביעה שבתיק החקירה, קיימות ראיות לכאורה הקושרות את המבקש לעבירות המיוחסות לו בכתב האישום, ואף בא-כוחו של המבקש לא חלק על כך. באשר לקיומה של עילת מעצר; בית המשפט קבע כי עילת המעצר טמונה במקרה דנן בהתנהגותו של המבקש, בעברו התעבורתי ובעברו הפלילי בתחום הסמים, ויש בכל אלו כדי להצביע על עילת מעצר ברורה ומוחשית. באשר לחלופת מעצר; בית המשפט עמד על כך שעבירות תעבורה כשלעצמן אינן מקימות, ככלל, עילת מעצר של מסוכנות, ואולם נקבע כי נסיבותיו החריגות של המקרה דנן מצדיקות התייחסות שונה. נקבע כי נוכח התנהגותו של המבקש, אשר נהג לכאורה ברכב תחת השפעת סם; כאשר רישיונו פקע לפני כארבע שנים; והוא נפסל מלנהוג ברכב רק ארבעה חודשים עובר לאירוע, לא ניתן לתת בו אמון. אשר על כן, בית המשפט קבע כי יש צורך בקבלת תסקיר מעצר מטעם שירות המבחן, והורה בהתאם על עריכת תסקיר אשר יבחן חלופת מעצר הכוללת פיקוח של צד ג' על המבקש. בנוסף, הורה בית המשפט על פסילת רישיונו של המבקש עד תום ההליכים נגדו.

4. המבקש הגיש ערר על החלטה זו לבית המשפט המחוזי והעלה טענות דומות לאלה שהועלו לפני בית משפט השלום. כן נטען כי בית משפט השלום לא בחן את חלופת המעצר לאשורה, וכי יש לשחררו לחלופת מעצר עוד בטרם קבלת תסקיר מעצר. ביום 6.6.2017 דחה בית המשפט המחוזי את הערר. בית המשפט קבע כי לא נפל כל פגם בהחלטת בית משפט השלום, ובצדק נקבע כי קיימת עילת מעצר. כן נקבע כי בית משפט השלום התייחס בהחלטתו לחלופת המעצר, ואולם משהתקשה לקבלה, עשה כדין והפנה את המבקש לשם קבלת תסקיר מעצר בעניינו.

5. על החלטה זו הגיש המבקש את הבקשה דנן. בין היתר נטען כי המבקש נהג בעת האירוע מושא כתב האישום בתוך ישוב סגור ולא בדרך עירונית, וכן נטען כי העבירות המיוחסות לו הן עבירות תעבורתיות שאינן מקימות עילת מעצר. המבקש מוסיף וטוען כי בית משפט קמא לא נימק את החלטתו כראוי, ובפרט לא נימק את קביעתו באשר לקיומה של עילת המעצר. עוד נטען, כי בית המשפט לא בחן את חלופות המעצר המוצעות ולא התרשם מן המפקחים המוצעים. לבסוף, ציין המבקש כי הוא עתיד להתחתן בעוד כחודש.

6. לאחר שעיינתי בבקשה הגעתי לכלל מסקנה כי דינה להידחות, אף מבלי להידרש לתגובת המשיבה.

7. ראשית יצוין כי בקשתו של המבקש הוגשה כערר, ואולם מדובר למעשה בבקשת רשות לערור המוגשת לפי סעיף 53(א1)(1) לחוק המעצרים, קרי בקשה למתן רשות לערור על החלטת בית המשפט המחוזי בערר שהוגש בענין הנוגע למעצר. כידוע, רשות ערר ב"גלגול שלישי" על החלטה בענייני מעצר לפי סעיף 53(א1) לחוק המעצרים שמורה למקרים מיוחדים וחריגים בלבד, בהם מתעוררת שאלה משפטית עקרונית או כאשר מתעורר חשש לפגיעה לא מידתית בזכויות הנאשם, או לחילופין כאשר לא ניתן משקל ראוי להגנה על ביטחון הציבור (ראו למשל: בש"פ 10011/16 יאסין נ' מדינת ישראל, פסקה 10 (10.1.2017); בש"פ 8679/12 חורי נ' מדינת ישראל, פסקה 14 (6.12.2012)). הבקשה שלפני אינה מעלה כל שאלה עקרונית החורגת מעניינו הפרטני של המבקש, ולא עולות ממנה נסיבות מיוחדות כלשהן המצדיקות מתן רשות לערור. משכך, דינה להידחות.

8. למעלה מן הצורך, סבורני כי דינה של הבקשה להידחות גם לגופה. אכן, מעצר עד תום ההליכים בעבירות תעבורה הינו חריג לכלל, שהוא שחרור לחלופת מעצר. ואולם, לא אחת קבע בית משפט זה כי אדם הנוהג ללא רישיון או בזמן פסילה מהווה סכנה של ממש לציבור המשתמשים בכביש, ואף מבטא במעשיו זלזול בחוק (ראו למשל: בש"פ 2173/12 אל גיני נ' מדינת ישראל, פסקה 8 (22.3.2012); בש"פ 2974/15 אשכנזי נ' מדינת ישראל, פסקה 12 (20.5.2015); בש"פ 6929/12 בן דוד נ' מדינת ישראל, פסקה 6 (27.9.2012)). במקרה דנן, סבורני כי העבירות המיוחסות למבקש, ובראשן נהיגה תחת השפעת סמים, כמו גם עברו הפלילי והתעבורתי המכביד, מצדיקים את הותרתו במעצר לפחות עד לקבלת תסקיר מטעם שירות המבחן, וכן את פסילת רישיונו. ביתר שאת אמורים הדברים, משנמצא כי המבקש אינו ראוי לאמון בית המשפט שעה שנהג, לכאורה, בזמן פסילה, זאת חודשים ספורים בלבד לאחר שרישיונו נפסל. נוכח זאת, לא מצאתי כי יש כל הצדקה להתערב בהחלטתו של בית המשפט המחוזי לדחות את הערר.

9. אשר על כן, הבקשה נדחית.

ניתנה היום, י"ד בסיון התשע"ז (8.6.2017).

ש ו פ ט